

LORIFAS: GEMERTS WEVERSGEZELSCHAP UIT 1847.

door Ad Otten

Lorifas is een naam met een in het Brabantse land vertrouwde klank, en dat zeker niet in de laatste plaats door het door de gehele provincie bekende volkslied over Hertog Jan met het raadselachtige refrein "Harba Lorifa". Jarenlang was het de herkenningmelodie voor het Brabants Halfuur bij de KRO en het is nu de "tune" van Omroep Brabant. Het lied werd gemaakt in 1947. Harrie Beex, oud-voorzitter van Brabants Heem, 'onthulde' bij gelegenheid van het 25-jarig bestaan van het lied herkomst en achtergronden daarvan en dat was niet zonder reden want bij menigeen had de mening postgevat dat dit zo snel populair geworden volkslied gold als een typisch voorbeeld van door mondelinge overlevering uit de middeleeuwen bewaard gebleven cultuuroed (1). De tekst van het anoniem in roulatie gebrachte lied was van Beex en de melodie was van Floris van der Putt (nu: emeritus-pastoor te Lieshout). Zowel melodie als in de tekst gebezigde woorden als 'varen', 'peerd' en 'triomfant' gaven het lied ook inderdaad een middeleeuws tintje maar evengoed werd toch ook gewezen op haar ontstaan in de 20ste eeuw wanneer gezongen wordt van na 700 jaren dat Hertog Jan kwam varen. 'Harba Lorifa' echter is een stukje tekst dat werd ontleend aan één der hoofse minneliedereren die worden toegeschreven aan Hertog Jan persoonlijk. En sedert de stormachtige opgang van het lied van Beex en van der Putt is er al heel wat gefilosofeerd over de betekenis daarvan, maar men is er niet mee klaargekomen. Ook niet nadat de hele Brabant Pers her en der in de provincie zijn licht ging opsteken. Peter Vink stootte daarbij op zijn "Zwerftochten door de Peel", gepubliceerd in Traverse, op een 19de eeuwse weversclub "Lorifas" uit Gemert, maar dat gegeven werd niet verder uitgespit. En juist dat gegeven is m.i. toch wel een dieper gaande beschouwing waard, want in Gemert bezit de naam Lorifas al sinds mensenheugnis een le-

gendarische klank endat dus niet vanwege het in 1947 gemaakte lied (2). Het is daarbij opmerkenwaard dat de zo met het Brabantse vereenzelvigde "Lorifa" juist in de gemeente Gemert, welke pas sedert het begin van de 19de eeuw officieel tot Brabants gebied gerekend mag worden, allerwege bekendheid genoot. Een verklaring daarvoor ligt wellicht besloten in het feit dat het Gemertse weversgezelschap onder die naam pas ontstond tegen het midden van de vorige eeuw.

Ontstaan en doel van gezelschappen als Lorifas.

Op het in oktober 1888 gehouden feest van St. Severus, de patroon der Gemertse wevers (3), is kennelijk de gedachte opgekomen om op grootse wijze het jaar daaropvolgend het 15de eeuwfeest van Severus te maken tot wat men zou noemen een jubelfeest. Van november 1888 dateren de eerste notulen van het zogenaamde "Hoofdgezelschap St. Severus te Gemert", welke notulen een indruk geven van niet alleen de gedegen wijze waarop Severusfeesten werden voorbereid maar ook van doel en inhoud der Severusgezelschappen, waarvan er in Gemert in 1889 maar liefst 10 blijken te bestaan (4).

"Zij beoogden geen ander doel dan gezellig samen-zijn eens per maand (op Zondag) door het bestuur vastgesteld. Zo'n zondag noemden de wevers dan compriesiezondag en de Severusdag was voor de wevers een ware vreugdedag", zo schreef wijlen Bert van Gemert in een terugblik al in de dertiger jaren in de Gemertsche Courant. Heel nauwkeurig ingepast in het leven van alledag van de Gemertse wevers verhaalde deze schrijver tot in details van de tradities en gebruiken dier gezelschappen, die hij noemde "een soort vereniging, een zogenaamde compagnie". Het relaas van Bert van Gemert is in zijn geheel opgenomen in onze uitgave "De Gemertse handwever - zijn vaktaal en zijn dagelijks leven" (5) en het daar verhaalde blijkt exact in overeenstemming met bronnen als notulen en reglementen. Zo schrijft het op 8 december 1888 opgemaakte statuut van het Hoofdgezelschap voor: "Bij dit gezelschap, waarvan ware vriendschap en eendracht de grondslag is, zullen geene grove stoornissen of oneenigheden mogen plaats hebben".

In nogal wat geschriften en publikaties is de fout begaan de uit de vorige eeuw daterende weversgezelschappen te zien als een voortzetting van de ambachtsgilden van vóór de Franse tijd of als een voorloper van de vakbonden. Zo schreef oud-kapelaan Sicking ons onlangs nog - ondermeer om te staven hoe behoud-

zuchtig ons Gemert was - "dat de ambachtsgilden in de Franse tijd waren afgeschaft drong pas laat tot Gemert door..."(6). Ter verduidelijking: Gemert heeft nooit een ambachtsgilde gekend, dat was de steden voorbehouden en daar kan noch de aanwijzing van Gemert als "Historische stadskern" die pas 10 jaar oud is, noch het Gemert benoemen als "weversstad" tijdens de carnavalsdagen, iets aan veranderen. En wat de textielarbeidersbond St. Severus betreft: de plaatselijke afdeling daarvan werd opgericht in het begin van deze eeuw en die ontstond niet uit, maar naast de op geheel andere leest geschoei-de Severusgezelschappen. Er is geen enkel gegeven bekend dat de laatsten zich ooit hebben ingelaten met andere zaken als vriendschap, gezelligheid en feestvieren.

En wanneer het Hoofdgezelschap van St. Severus vanuit dat kader andere gezelschappen benadert om gezamenlijk het jubel-feest te vieren dan prijkt bovenaan in een opsomming van Ge-zelschappen: "Lorifas" gevestigd bij Van Duinhoven (Café In den Boomgaard in de gang) tegenover de kerk. Als president wordt genoemd H. van Berlo.

Hoe oud de Gemertse Severusgezelschappen precies zijn, daar is tot dusverre niet veel van bekend geworden. Aangenomen wordt dat het Hoofdgezelschap dateert uit het jaar 1888 omdat in dat jaar het bewaard gebleven reglement werd opgemaakt. In de notulen van het gezelschap is overigens merkwaardig ge-noeg sprake van de herkozen president en overige directiele-den op 4 november van dat jaar.

Het gezelschap "Arbeid Adelt", waarbij waren aangesloten de wevers van de fabriek van Prinzen en waarvan de Duitse werk-meester Carl Orth de president was, werd opgericht een paar jaar na opening van de nieuwe fabriek in de Hoef, in 1886 (7). Voorts bezit één der nog bestaande gezelschappen een zilveren herinneringsschild uit de zestiger jaren van de vorige eeuw (8). Van het Gezelschap Lorifas vond ik bij toeval een gege-ven dat er op wijst dat haar geschiedenis al in 1847 aange-vangen is want in de Prov. Noordbrabantsche 's-Hertogenbos-sche Courant van 21 juli 1897 wordt verslag gedaan van het in Gemert gevierde gouden jubileum van "Loriphas":

"Ghemert, 18 juli. Gisteren vierde het gezelschap "Loriphas", gevestigd bij den heer P. van Duijnhoven alhier, zijn 50-jarig bestaan. Meenden de leden dat zulks reeds reden ge-noeg was dien dag niet ongemerkt te laten voorbijgaan, er kwam bij dat het gezelschap nog 2 der oprichters onder zijne leden telt, nl. den heer H. van Berlo, president, en diens broeder; daarom vooral besloten zij dien dag tot een waren

Op den eersten November van het Jaar 1886 (achtenhonderd en zes en tachtig) werd des namiddags ten 5 ure in het "Hôtel de Kroon" by de W^{me} A. v. Bertel, alhier, eene verzameling gehouden van Werklieden der Perona: J. J. Princken.

De Heer Carl Orth leidde deze Verzameling in eene het voorstel, om ter bevordering der goede verstandhouding der werklieden onderling, en tot eene en Severus het gevoelen van degenen welke daaraan woude deelneemen, eene Ver. eeniging te stichten onder het Taknaam, waar des:

"H: Severus."

en onder de benaming van:

"Gezelschap Arbeid Adelt."

waarmede de aanwezigen eenparig instemden.

Daarop werd besloten, staande de Verzameling tot het doel eene directie uit de aanwezigen te kiezen, bestaande deze uit Eene President, een Vice-President, een Secretaris, een Vice-Secretaris en een Penningmeester.

Door middel van gesloten briefjes werden de volgende als leden der Directie gekozen welke hunne benoeming aannamen

President: Carl Orth

Vice-President: Theod. van Berlo

Secretaris: Jac. van Cuijck

Vice-Secretaris: Hend. Sterken

Penningmeester: Jasp. van de Koksberg

aan welke Directie werd opgedragen voor het samenstellen van een Reglement, voor het overkrygen van een geschikt Vergaderlokaal en verdere benodigdheden te zorgen.

Na nog eenigen tijd te samen doorgebracht te hebben, ging de Verzameling uiteen.

feestdag te maken. In een prachtige landauer werden de feestvierende president en zijn broeder aan hunne woning afgehaald en zoo trok men in statigen optocht door Gemerts straten onder de lieflijke tonen onzer fanfare "Cecilia". Aan het weelderig versierde feestlokaal gekomen, werden de gouden jubilarissen en het geheele feestvierende gezelschap door den Heer H. Verhoeven in eene kernachtige toespraak gelukgewenscht. De heer J.v.d. Acker dankte namens den president en namens alle leden van "Loriphas". (...)

De avond werd verder op prettige wijze, zoals zulks aan "Loriphas" eigen is, en in gepaste vroolijkheid doorgebracht. Het behoeft niet gezegd, dat menige toast ingesteld en menig glas geleedigd werd op het lang leven der gouden jubilarissen en den bloei van Loriphas."

De in het artikel hierboven genoemden H. Verhoeven en J.v.d. Acker waren respectievelijk directeur van de fanfare en president van het Severus-Hoofdgezelschap. Het in aangehaalde tekst volledig ontbreken van enige achtergrond, doel en activiteiten van Lorifas, uit die tijd of uit een verder verleden, benadrukt nog eens het karakter van een gezelligheidsvereniging.

Lorifas en het verenigingsleven van toen.

Het Brabantse dorp kende in de negentiende eeuw de herberg als welhaast enige plaats van vermaak. In vele herbergen was een of andere schietvereniging thuis die daar een schutsboom of doel in gebruik had. Het schieten met kruis- of handboog, van oudsher al beoefend door de schutsgilden, gold als de sport van de vorige eeuw. Op de koer van een herberg vond men somtijds ook nog een overdekte beugel- of klosbaan. Het biljarten kwam in Gemert pas echt op, en dan nog maar op een paar plaatsen, in het laatste kwart van de negentiende eeuw. In drukbeklante zaken vormden zich voorts liedertafels en gezelschappen van allerlei slag, terwijl de betere kringen hier en daar een besloten sociëteit vestigden. Zo dateert ook de Gemertse Herensociëteit uit het midden van de vorige eeuw. Mogelijk dat die ook zoals op andere plaatsen de "sponsor" is geweest van de Gemertse harmonie waarvan in diezelfde tijd voor het eerst sprake is (8). Wijst de nog bestaande "Commissie van Patronage der Harmonie" niet in die richting? Vanaf de zeventiger jaren van de vorige eeuw is de harmonie in ieder geval, blijkens bewaard gebleven kranteberichten, regelmatig opgetreden.

De Gemertse weversgezelschappen die in dezelfde tijd ontstonden hebben ongetwijfeld bijgedragen tot wat meer kleur en

verscheidenheid in het geheel op het mannelijke deel der samenleving afgestemde 'uitgaansleven'. Gebruiken, zoals de jaarlijkse dekenverkiezing en het vieren van het patroonsfeest, ontleende men voor een deel aan die van de schutsgilden.

Uit het van de verenigingen van de vorige eeuw bewaard gebleven materiaal krijgt men overigens de indruk alsof het daar altijd feest was. Wat een contrast met het verenigingsleven, dat zeg maar vanaf 1900/1910, geïnitieerd door de R.K. geestelijkheid in patronaat of alcoholvrij-lokaal, vereniging voor vereniging uit de grond werd gestampt tot en met de R.K. Geitenfokvereniging toe.

Rond de eeuwwende voltrokken zich allerwege grote veranderingen in het maatschappelijk bestel. De gevolgen van wat doorgaans bekend staat als de industriële revolutie, noopten, ook in de Brabantse dorpen waar de landbouw gold als voornaamste middel van bestaan, tot doelgerichte organisaties en instituties om eenvoudigweg mee te kunnen. Bij de opname van Gemert in het tramwegennet werd dat misschien wel heel juist verwoord met: "Gemert opgenomen in de vaart der volkeren". Met name voor inhoud en aanzien van het dorpse verenigingsleven zouden pauselijke encyclieken als Rerum Novarum (1891) in grote mate bepalend worden. En in het begin van de twintigste eeuw ontstonden zóveel van die doelgerichte en hier, en in het gehele zuiden des lands, op katholieke leest geschoeide verenigingen, dat er nauwelijks ruimte (lees: vrije tijd) overbleef voor enkel op "gezelligheid en broederschap" geënte gezelschappen.

De 20ste-eeuwer zou echter devroegere verenigingen nooit helemaal vergeten en dat zeker niet in de laatste plaats vanwege een groot aantal ludieke, soms erg carnavalesk aandoende, elementen die het verenigingsleven van weleer in zich droeg. De Gemertse Knolschut, die uittrok met de vaandeldrager achterstevoren gezeten op een ezel, is daarvan misschien wel het meest sprekende voorbeeld (9).

Dat Gemert niet de enige Brabantse plaats was waar dergelijke 'zonderlinge' verenigingen ontstonden moge het artikel bewijzen over "De Eerselse Voddeguld" in Brabants Heem (10).

En dan Lorifas.....

In 1910 trok het gezelschap nog mee in de optocht ter opluistering van het 50-jarig priesterfeest van pastoor van Beek. Dat is zo ongeveer het laatst controleerbare gegeven, d.w.z. dat gestaafd kan worden met dokumentatie uit die tijd. Het

gezelschap was toen gevestigd in de café van Dielis van Lieshout op de hoek Haageik-Molenstraat. Tussen 1897 en 1910 moet Lorifas bijgevolg zijn verhuisd van Peerke van Duinhovens herberg "In den Boomgaard" daar naar toe. De beide oprichters Johannes en Hendricus van Berlo waren intussen hoogbejaarde lieden geworden en of dat nu mede het einde van het gezelschap heeft betekend is niet meer te achterhalen. Johan van Ansem (1884-1974), zoon van kuiper Van Ansem uit de Haageik en bij velen nog wel bekend als de oud-boekhouder van aannemingsbedrijf van Eupen, kon zich Lorifas zoals dat zich in zijn jongensjaren aldaar manifesteerde nog heel best herinneren. Als Lorifas teerde, zo vertelde hij me, dan betrok 'nen tamboer in een soort van frans soldatenpak en met roffelende trom de wacht voor het clubhuis van de 'van Dielens'. Hij dacht dat het gezelschap niet meer bijelkaar gekomen was nadat de café waarin zij gehuisvest was afbrandde.

Een tiental jaren geleden was bij vrijwel geen enkele bejaarde nog bekend dat Lorifas een Severusgezelschap was, op welke hoedanigheid Willem Vos me gewezen had met de notulen van het Hoofdgezelschap in de hand. Velen dachten dat Lorifas een, zij het eigenaardige in zijn soort, zangvereniging was geweest. En in dat verband is het op zijn minst vermeldenswaard dat Willem Vos in een stapel folianten met liederen, afkomstig van de in Café De Zwaan in het Kruijsend (11) gevestigde Liedertafel, ook een lied van Lorifas aantrof op de melodie van Wien Nederlands Bloed.

Toontje Smits uit de Haag gaf me indertijd ook nog een bijzondere karakteristiek van het gezelschap: "Jao, jao, Lôrriefas dé weet 'k noch wel, dé waor 'n zaojppertèëjke, d'r waar iederendaen baj!" Op mijn vraag echter of hij daar dan ook bij was geweest antwoordde hij: "Nae ikke nie, ik waar ginne wae-ver mar sigaoremaaker geworre en baj Lôrriefas waare mist waevers. M'n brür Jan de Waever (Smits), die waor d'r wel baj".

Van de beide oprichters Van Berlo, waarnaar Willem Vos enig genealogisch onderzoek verrichtte, is in ieder geval bekend dat zij wevers waren van d'n oude stempel: thuiswevers. Zij woonden in het huis op de hoek Heuvel-Heuvelse Pad. En boeren brachten daar ook de wol naar toe als ze daarvan iets geweven wilden hebben. En ook in de familie van de Van Berlo's was men Lorifas nog niet vergeten. Zo vertelde Gonde van den Elsen uit de Haag aan Willem Vos, die her en der op informatie ging, van een hoed met belletjes die toebehoord zou hebben

Lied gemaakt bij gelegenheid van het zilveren jubileum van de President van Loriphas in 1872.

1 *mf* Drie hondert maanden Pre si - dent Wat ruim
 2 in goedge zel schap vliegt de tijd Zoot schijnt
 een Saepman tijt En loek me dunkt is nas
 noch eens dor snel want maar de just le uwing
 een jaardat Gij ga te een tijt Wat
 den keert Daer hieffment al tijd veel Noos
 gaan de ja een vlug roos Gij Zoo s dra en
 wijt en tuim. ten jaer wordt Gij Doors de si
 een mer schijn "Jaunt het sich langmaer is het
 winden zij Ge - ko - ren als kun Pre si
 doort is oft ook weermordwijnt is oft ook
 dent en So - ri phas was blij En La - ri
 meer een wijnt
 phas was blij

3 *mf* Bij hadt ook in dien laagen tijt een
 4 *mf* De eerst dront die u wij den touw s
 goedge zel schap mee want de la - demmen
 een blij So - ri phas De le den met den
 La - ri phas Die te een steeds in wee wan
 Pre si - dent dor als het een meer wak wij.
 daagrijnt u o Pre - si - dent De zil men
 in gen dan in val ten toen lang - te ne
 ju - bel koor En eens slet ho pen
 So - ri phas En drie kon met we
 wij spreid die een Jou den glans ten toen ten
 heug den Geest een blij en wie vick Glas
 Jou den glans ten toen
 blij en wie - vick Glas

"An Hannezômme" (Johannes van Berlo). Ze lichtte nog toe:
"Ons Hannezômke wás bás fan de kumpenie!"

Tenslotte is er dan nog het relaas van Peter Vink, die zoals gezegd een twintigtal jaren geleden al bij Gemertse bejaarden te rade ging, en wiens optekeningen onlangs in het door Drukkerij Gemert uitgegeven "Boek van Gemert" in herdruk kwamen. Wat door hem verhaald is over Lorifas is naar mijn mening in zijn geheel onjuist. Veel van zijn verhalen hebben trouwens datzelfde kenmerk. En dat komt naar mijn gevoel niet zozeer voort uit het feit dat hij aanklopt bij slechte informanten als wel dat hij zich slechts laat leiden door een kennelijke behoefte tot het leveren van een "aardig" verhaal voor de krant. Niet zelden interpreteert hij daarbij zijn zegslieden in plaats van ze te citeren. En zo is hij, net als oud-kapelaan Sicking eerder, de mist ingegaan met zijn verhaal. Hij verwacht verhalen over de Severusarbeidersbond en de Severusgezelschappen. Dat Lorifas, die hij noemt "een opstandige afdeling" en "een strijdbare groep", ontstaan zou zijn uit meningsverschillen in de weversbond 'St. Severius', over meer of minder kruidenierswaren in ruil voor weefgoed, dat is een bedenkfel en niet meer. Er bestond niet eens een weversbond in de tijd dat Lorifas werd opgericht.

Nog meer 'Lorifassen' in Gemert.

Fien Neggere-Peeters, nu woonachtig in één der bejaardenflats aan de Julianastraat, bij wie ik zo terloops ook maar eens informeerde of ze ooit van een vereniging Lorifas had gehoord, schudde van nee. Maar....

Haar grootmoeder die ze als jong meisje wel moest helpen bij het 'aandraaien' (van de kettinggarens op het weefgetouw) bij een thuiswever, die zei altijd als ze iets niet goed had gedaan: "Wa béénde gaj tóg 'ne lôrriefas". En dat had Fien altijd onthouden. Daar zat iets in van een zacht verwijt!

Een "lôrriefas" dus een Gemerts synoniem voor deugniet, kluns of prutser? Vermeldenswaard in dit verband is zeker het gegeven dat in Vlaanderen het woord 'lorejas' met een gelijkaardige betekenis nog in gebruik is. Van Dale geeft daarvoor: deugniet, schelm, leegloper of lomperd....

Terug naar de Gemertse lorifas. Toon Kortooms voert in de streekroman 'Dit Zwarte Goud' een figuur op met de bijnaam Herfst Loerifas: 'een dorre zonderling, die er uit zag als dood hout in het najaar. Vandaar die naam'.

Nu wil het geval dat in deze roman van Kortooms nogal wat Ge-

merts materiaal zit. Want het was Jan van Berlo, die we bij de heemkundekring gerust durven karakteriseren als een meester in de vertelkunst, die Kortooms een groot aantal Gemertse portretten voor ogen schilderde en die de schrijver vervolgens verwerkte in zijn boek. Jan van Berlo, daarnaar gevraagd, heeft overigens nogal wat kanttekeningen te plaatsen bij het door hem aangedragen en in Kortooms boek verwerkte materiaal. Zo heeft de auteur, misschien wel bewust, namen en bijnamen bij heel andere persoonsbeschrijvingen terecht laten komen. Ook bij Herfst Loerifas is dit het geval. Bovendien was de Gemertse bijnaam louter "Loerifas". De voornaam "Herfst" is een aanvulling van Kortooms, mogelijk ingegeven door het zo snel populair geworden lied 'Harba Lorifa'. De schrijver flapt er in zijn fantasie ook voor die kreet maar meteen een interpretatie achteraan.

En opnieuw is er dan zo'n merkwaardige mengeling ontstaan van waarheid en verzinsel.....

Met dank aan Willem Vos en Jan van Berlo voor de zorgvuldigheid waarmee zij wetenswaardigheden overdragen en in de hoop dat ik hun informatie op de juiste wijze heb verwoord.....

'ne lôrriefas

NOTEN:

1. H.Beex, Het lied van Hertog Jan 25 jaar oud, Brabants Heem 1972.
2. De publikaties van Peter Vink werden gebundeld uitgegeven door Drukkerij Gemert in 1982. Commentaar daarop verscheen in Gemerts Heem 1983, nr.2.
De in Gemert vertrouwde klank van "Lorifas" leefde weer op met de oprichting van een volksliedgroep onder die naam enige jaren geleden.
3. St.Severus wordt in Gemert en op vele andere plaatsen in de Meierij gevierd op zaterdag het dichtst bij 23 oktober. Van oudsher zijn de feestdagen van St.Severus en St.Severinus door elkaar gehaald want 23 oktober is in feite de feestdag van Severinus en Severus zou gevierd moeten worden op 1 februari (Zie Knippenberg in: Kulturhistorische verkenningen in de Kempen dl.3, uitg. Brab.Heem 1968, p.50-51)
4. Een kopie van notulen en reglement van het Hoofdgezelschap bevindt zich in de Bibliotheek van de Heemkamer (G29). Het origineel wordt bewaard door de archivaris van het Hoofdgezelschap.
5. M.v.d.Ven en P.Vos, De Gemertse Handwever - zijn vaktaal en zijn dagelijks leven, Busselke nr.6, uitg. Heemkundekring Gemert, 1981, p.47-51.
6. Ook in Brab.Heem schreef oud-kapelaan Sicking al eerder in die zin (Gemertse wevers, Brab.Heem, 1959, p.51)
7. Gemeentearchief Gemert - Collectie Gemertanae
Notulen en Reglement van het Severusgezelschap Arbeid Adelt.
8. De trotse drager daarvan toonde me dat schild op het in 1982 in Gemert gevierde Severusfeest.

8. In 1848 wilde de Gemertse harmonie de zusters van Oirschot 'inhalen' toen die hier klooster Nazareth kwamen vestigen aldus Loffeld in: "Een Gemerts eeuwfeest, 1948" (Bibl.Heemkamer).
9. P.v.d.Elsen en P.Lathouwers, Dor hède de skut, Bijdr.Geschiedenis van Gemert, uitg. Heemkundekring Gemert, 1982, p.126.
10. De Eerselse Voddeguld, Brab. Heem 1949.
11. Toen in 1969 het 'gezelschap' MIC zich in het aloude Café De Zwaan vestigde, vonden Jan Thijs en Jozef Vos op zolder de stapel folianten van een daar gevestigde liedertafel die zou dateren uit 1876. Met goedvinden van de eigenaresse bracht Jan Thijs zijn vonst in een vuilniszak naar een bestuurslid van de heemkundekring.

